

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615010211
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8615010211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí, konanom dňa 16.07.2020, v trestnej veci proti obžalovanému Y. Š., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1,2 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/157/2015 zo dňa 28.11.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. poriadku **z r u š u j e** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku
Obžalovanému
Y. Š., nar. XX.XX.XXXX O. N. H., trvale bytom N.,
U.. M. XXXX/X, G.. Č.. W. K.Š., X. XXX/XX,

u k l a d á :

Podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona sa výkon trestu podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona ukladá obžalovanému povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník sp. zn. 1T/157/2015 zo dňa 28.11.2019, uznal obžalovaného Y. Š. vinným z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- aj napriek tomu, že dňa 02.01.2010 v Stropkove, ako sprostredkovateľ uzatvoril so spoločnosťou CREATIV PLUS spol. s r.o., Hviezdoslavova 1919, Stropkov, zastúpenou konateľom W. L. zmluvu o sprostredkovaní s dobou plnenia do 31.12.2010, predmetom ktorej bolo sprostredkovanie predaja strojov ADAST MAXIMA MS 92,v.č. 5340400 za sumu 4 345,08 € a ADAST ROMAYOR 314, v.č. 31425593 za sumu 1 185,02 €, ktoré prevzal dňa 30.09.2008 v Stropkove pri podpise predchádzajúcej zmluvy o sprostredkovaní, do dnešného dňa k vráteniu strojov ani vyplateniu hodnoty strojov nedošlo, čím spoločnosti CREATIV PLUS spol. s r.o. spôsobil škodu vo výške 5 530,10 €.

Za to súd obžalovanému uložil podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Výkon tohto trestu mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Zároveň podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona uložil obžalovanému povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom. Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti CREATIV PLUS, spol. s r.o., so sídlom Stropkov škodu vo výške 5.530,10 eur.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.11.2019 zahlásil odvolanie obhajca obžalovaného, ktoré následne písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uvádza, že odvolanie podáva do výroku o vine a treste napadnutého rozsudku. Pri citácii jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku uvádza, že prvostupňový súd pri úvahe o vine a treste vyvodil zo skutkového stavu nesprávny záver. Na hlavnom pojednávaní nevyužil právo odmietnuť vypovedať, za účelom lepšieho zistenia skutkového stavu. Predmetné stroje prevzal od poškodeného za účelom ich opravy a následného predaja. Po oprave strojov sa neúspešne pokúšal o ich predanie, načo viackrát telefonicky upozorňoval poškodeného. Následne stroje stáli niekoľko rokov v sklade pri Košiciach, tieto v roku 2014 presťahoval do Maďarska a koncom roka 2014 sa on presťahoval do Anglicka. V roku 2015, keď sa vrátil na Slovensko, bohužiaľ zistil, že sklad v Maďarsku nebol dostatočne strážený a predmetné stroje niekto ukradol, o čom podľa jeho názoru existuje záznam na polícii v Maďarsku, ktorý však nedokázal predložiť súdu. S názorom súdu prvého stupňa vo vzťahu k nepredloženiu týchto dôkazov samotným obžalovaným, uvádza, že podľa jeho názoru toto konštatovanie súdu je v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu vo veci a porušením zásady prezumcie neviny. Ďalej uvádza, že poprel vo svojej výpovedi, aby prevzal výzvy zasielané poškodeným, pretože v tom čase na adrese, kde boli zasielané, nebyval a teda ich nemohol prevziať. Toto jeho tvrdenie nebolo v priebehu pojednávania vyvrátené a opätovne názor súdu vyslovený v dôvodoch rozsudku namieta a konštatuje, že tento záver súdu je v rozpore so zásadou in dubio pro reo. Poukazuje ďalej na výpoveď svedkyne W. L., účtovníčky spoločnosti CREATIV PLUS spol. s r.o., ktorá uviedla, že predmetné stroje chcela spoločnosť predať z dôvodu, že prechádzali na nové technológie a účtovne ich mohli vyradiť až po ich predaji. Nevedela uviesť, ich účtovnú hodnotu v tom čase, pričom ich účtovná hodnota dnes by bola 0,- eur. K presným číslam sa nevedela vyjadriť, pretože účtovné dokumenty sa archivujú 10 rokov a preto predmetné dokumenty už nie sú v jej dispozícii. Ak sa súd v tomto smere pri vyčíslení škody opiera výlučne o hodnotu predmetných strojov uvedenú v zmluvách o sprostredkovaní, nepostupoval správne, nebral do úvahy, že hodnota strojov sa v dôsledku času a samotného stavu znižovala a nebol vykonaný žiadny odborný ani znalecký posudok za účelom zistenia hodnoty predmetných strojov. Pri citácii ustanovenia § 126 Tr. zákona odvolateľ konštatuje, že sú vážne pochybnosti o správnosti určenia výšky škody. Má za to, že súd výlučne na základe svojho subjektívneho názoru vyčíslil hodnotu strojov na sumu 5.530,10 eur a za takejto situácie, keď súd nevychádzal z riadne zistenej hodnoty predmetných strojov, došlo zo strany prvostupňového súdu aj k zlej právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona. Namieta navyiac, že uvedené stroje podľa vykonaného dokazovania neboli funkčné a obžalovaný ich musel najprv opraviť a preto účtovná hodnota mohla byť už v roku 2008 nulová. V prípade náležitého zistenia skutočnej hodnoty predmetných strojov v čase spáchania skutku a nielen na základe subjektívneho názoru súdu, by bola škoda „malá“ a skutok by bol kvalifikovaný podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona a v súvislosti s dátumom podania trestného oznámenia, by skutok bol premlčaný, prípadne škoda v poukazaní na vyššie uvedené tvrdenia by bola nulová a tým pádom by skutok nenaplnil ani skutkovú podstatu trestného činu podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona. Namieta ďalej výšku a výmeru trestu, trest vo výmere 2 rokov odňatia slobody so skúšobnou dobou na 3 roky mu bol uložený len z dôvodu nesprávnej kvalifikácie skutku súdom prvej inštancie, tento trest považuje za neprimerane prísny aj vzhľadom na jeho doterajší život, pretože pred spáchaním skutku a aj po spáchaní skutku viedol riadny život, nemá žiadny iný záznam a pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol v jeho prospech. Predmetný trest považuje za neprimeraný aj vzhľadom na to, že pri správnom posúdení škody by bol oslobodený a zároveň aj v prípade tejto škody vzhľadom na dĺžku konania, t.j. 9 rokov od spáchania skutku, trest odňatia slobody vo výške 2 rokov považuje za neprimeraný. Rovnako tak skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov považuje za neprimerane prísnu. Žiada preto odvolací súd, aby po riadnom a zákonom preukázaní hodnoty predmetných strojov v čase spáchania skutku, v zmysle § 281 ods. 1 konanie zastavil, prípadne, aby odvolací súd rozhodol podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku a spod obžaloby ho oslobodil, poprípade, aby napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku.

Na základe riadne a včas podaného odvolania, krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný prostredníctvom obhajcu podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného voči rozsudku vo vzťahu k výroku o vine dôvodné nie je, vo vzťahu k výroku o treste toto odvolanie možno považovať za čiastočne dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa bolo podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo pre zistenie skutkového stavu nevyhnutnom pre rozhodnutie podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku potrebné. Vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým aj k právnym záverom. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd veľmi podrobne rozpísal, ktoré konkrétne dôkazy boli vo veci vykonané, ktoré skutočnosti z jednotlivých vykonaných dôkazov vyplývali, uviedol ako vykonané dôkazy vyhodnotil, prečo tvrdenia obžalovaného a jeho obhajobe neuveril, ktoré skutočnosti mal za preukázané a vzhľadom na existenciu ktorých dôkazov dospel ku skutkovým zisteniam, ktoré prezentoval vo výroku napadnutého rozsudku. Dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa v tomto smere považuje krajský súd za správne a úplné a preto na dôvody napadnutého rozsudku ako vecne správne, v podrobnostiach odkazuje.

Z vykonaného dokazovania možno konštatovať, že sporným nebolo, že obžalovaný Y. Š. uzatvoril ako sprostredkovateľ so spoločnosťou CREATIV PLUS spol. s r.o., zastúpenou konateľom W. L., opakovane zmluvu o sprostredkovaní s dobou plnenia do 31.12.2010, predmetom ktorej bolo sprostredkovanie predaja strojov tam uvedených, ktoré v zmluve mali určenú hodnotu celkovo v sume 5.530,10 eur. Poškodený, ale aj obžalovaný potvrdili vo svojich výpovediach, že predmetné stroje mal obžalovaný po oprave (minimálne jedného stroja) odpredať, poškodenému mal obžalovaný po odpredaní odviešť hodnotu uvedenú v zmluve za odpredané stroje a rozdiel medzi predajnou cenou a cenou uvedenou v zmluve, mal byť odmenou obžalovaného. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že uvedené stroje boli po ich prevzatí v roku 2008 vo fyzickej dispozícii obžalovaného a podľa jeho vyjadrenia, tak tomu bolo až do roku 2014, kedy ich previezol do skladov v presne nezistenom mieste v obci v Maďarsku, odkiaľ boli odcudzené a teda od roku 2015 už týmito vecami nedisponoval ani samotný obžalovaný. Obžalovaný namietal, že hodnota týchto strojov prudko klesala až sa stali nepredajnými, o čom mal upovedomiť aj samotného poškodeného. Namietal teda výšku škody, ktorá bola v predmetnej veci v skutku ustálená a namietal skutočnosti, že by zo strany poškodeného v takom rozsahu ako to poškodený uvádzal, bol kontaktovaný za účelom vrátenia strojov. Krajský súd sa v tomto smere stotožnil s konštatovaním súdu prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku, že konanie obžalovaného po uplynutí doby platnosti poslednej zmluvy o sprostredkovaní, teda po 31.12.2010, je potrebné považovať za prisvojenie si cudzej veci a navyše krajský súd poznamenáva, že evidentne ak nebolo možné uvedené stroje odpredať, bolo jeho povinnosťou tieto stroje vrátiť poškodenému ako vlastníčkovi veci. Tvrdenie, že mal záujem tieto veci poškodenému vrátiť, no poškodený nemal záujem ich prevziať naspäť, rovnako ako súd prvého stupňa, krajský súd vníma len ako ničím nepreukázanú obranu obžalovaného a naopak za preukázané má, že poškodený písomnými výzvami adresovanými obžalovanému prostredníctvom právneho zástupcu sa domáhal vrátenia predmetných strojov. Navyše aj podľa názoru krajského súdu je nepochopiteľné, že obžalovaný predmetné stroje v roku 2014 zo skladu v Košiciach, kde ich mal dovtedy uložené, mal presunúť do bližšie nešpecifikovaného skladu v Maďarsku a neodviezol ich na jemu evidentne známu adresu spoločnosti poškodeného, od ktorej predmetné stroje prevzal. Za takéhoto stavu aj podľa názoru krajského súdu, nebolo možné uveriť obrane obžalovaného, že mal snahu predmetné stroje poškodenému vrátiť.

V rámci vykonaného dokazovania súd prvého stupňa na základe návrhu obžalovaného a jeho obhajcu vzhľadom k tvrdeniu, že predmetné stroje mu boli z jeho skladov v Maďarsku ukradnuté a zistil to po jeho návrate z Anglicka v roku 2015, vytvoril priestor obhajobe, aby tieto listinné dôkazy predložila a za týmto účelom aj hlavné pojednávanie odročil na dostatočne dlhú dobu. Tento postup súdu prvého stupňa podľa názoru krajského súdu je nutné považovať za zákonný a správny a taktiež aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa sa dôsledne a správne zaoberá namietaným porušením práva obžalovaného na obhajobu. S týmito závermi a konštatovaniami súdu prvého stupňa sa stotožňuje aj krajský súd, navyše poznamenáva, že ak by aj ďalším dokazovaním bolo preukázané, že skutočne z uvedeného skladu boli predmetné stroje obžalovanému odcudzené, v podstate by bolo iba preukázané, že po dobe ich

odcudzenia, teda po roku 2015 už s týmito strojmi obžalovaný disponovať nemohol a po tomto období, teda po roku 2015 ich nemohol vrátiť poškodenému, avšak nič by sa nezmenilo na závere súdu prvého stupňa v tom smere, že od roku 2010 do roku 2015 tieto stroje po uplynutí doby platnosti poslednej zmluvy o sprostredkovaní, teda po 31.12.2010 predmetné stroje mal obžalovaný poškodenému vrátiť. Naopak tieto ďalej uskladňoval najprv vo svojom sklade v Košiciach a následne ich previezol na bližšie neurčené miesto do skladu v Maďarskej republike, odkiaľ mu mali byť odcudzené.

Prvostupňový súd sa podľa názoru krajského súdu náležite vysporiadal aj s ďalšou zásadnou námietkou obhajoby, teda otázkou určenia škody, aj v tejto časti svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil. V podrobnostiach na toto odôvodnenie poukazuje aj krajský súd, no vzhľadom aj k ďalším odvolacím námietkam je opakovane potrebné zdôrazniť, že predmetné stroje poškodenému predávala spoločnosť, ktorej bol obžalovaný zamestnancom. Jeden z predmetných strojov sám poškodenému predvádzal. V spise sa nachádza aj výpis zo živnostenského registra obžalovaného. Predmetnom jeho podnikania je okrem iného aj oprava mechanických častí polygrafických strojov, maloobchod a veľkoobchod v rozsahu voľných živností a sprostredkovateľská činnosť v rozsahu voľnej živnosti. Zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 30.09.2008, 02.01.2009 a 02.01.2010 sú podpísané samotným obžalovaným a je v nich uvedená suma, za ktorú sa obžalovaný Y. Š. ako sprostredkovateľ zaväzuje odpredať uvedený stroj, nepochybne teda práve obžalovaný bol tou osobou, ktorá dokázala najlepšie určiť hodnotu predmetných strojov a svojim podpisom na uvedených zmluvách túto hodnotu potvrdil aj ku dňu podpísania poslednej zmluvy o sprostredkovaní s jej účinnosťou do 31.12.2010, po ktorom dátume bezprostredne nastala povinnosť obžalovanému predmetné stroje, ak tieto neodpredal, poškodenému bezodkladne vrátiť, považoval krajský súd postup súdu prvého stupňa, ktorý takýmto spôsobom výšku škody ustálil, za zákonný a správny. Aj v tomto smere sa stotožnil v celom rozsahu s dôvodmi, ktoré súd prvého stupňa uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Na podklade vyššie konštatovaného potom aj odvolacie námietky, spočívajúce v potrebe iného ustálenia výšky spôsobenej škody a následne iného posúdenia právnej kvalifikácie, prípadne premlčania v tomto konaní, či neuplatnenia nároku poškodeného riadnym spôsobom, považoval krajský súd za neopodstatnený a neodôvodnený.

Možnosť zmeny rozsudku v prospech obžalovaného však videl krajský súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu obžalovanému.

Pri určovaní druhu a výmery trestu prvostupňový súd vychádzal z určenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, kde ako jednu poľahčujúcu okolnosť zistil to, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zákona), aj napriek odsúdeniam z rokov 1994 a 1996, vzhľadom k ich zahladeniu na tieto odsúdenia neprihliadal, konštatoval, že od posledného odsúdenia sa nedopustil žiadneho trestného činu ani priestupku, v mieste bydliska neevidujú žiadne negatívne poznatky v správaní sa obžalovaného. Správne prvostupňový súd určil pri prevahe poľahčujúcich okolností trestnú sadzbu, z ktorej bolo potrebné obžalovanému trest ukladať a to pri treste odňatia slobody vo výmere od 1 roka až 3 rokov a 8 mesiacov odňatia slobody, vzhľadom k tomu, že o jednu tretinu znižoval hornú hranicu zákonnej trestnej sadzby. Pri rozhodovaní o ukladanom treste krajský súd rovnako vychádzajúc z ust. § 34 Tr. zákona v prospech obžalovaného navyše zohľadnil tú skutočnosť, že obžaloba na Y. Š., pre konanie, ktoré malo započat' 02.01.2010, kvalifikované ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1,2 písm. a) Tr. zákona, bola podaná 27.10.2015. Trestné konanie sa viedlo takmer 5 rokov, avšak čiastočne dĺžku tohto konania zapríčinil aj samotný obžalovaný svojou neprítomnosťou na území Slovenskej republiky, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné vo veci vydať príkaz na zatknutie a takýmto spôsobom zabezpečovať účasť obžalovaného na úkonoch trestného konania. Okolnosti prípadu, spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, prevaha poľahčujúcich okolností a osoba páchatel'a prihliadajúc na jeho pomery, možnosti nápravy podľa názoru krajského súdu umožňovali ukladať obžalovanému aj vzhľadom na spomínanú dĺžku konania trest priamo nespojený s jeho výkonom, teda trest podmienený na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 1 roka s odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka, teda taktiež na minimálne možnú zákonom určenú dobu, pri súčasnom uložení povinnosti, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom. Takýto trest podľa názoru krajského súdu je trestom zákonným, primeraným a je veľký predpoklad, že sa týmto trestom dosiahne účel trestu tak, ako ho sleduje Trestný zákon.

Zákonu zodpovedal aj výrok súdu prvého stupňa o náhrade škody, tento výrok okresný súd riadnym spôsobom odôvodnil tak, že ani v tomto smere nezistil krajský súd dôvod pre zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného a tento výrok ponechal v platnosti.

Vzhľadom na vyššie konštatované, potom ako je to uvedené vo výroku rozsudku, zrušil napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. poriadku len vo výroku o treste a sám na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku obžalovanému Y. Š. uložil podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka, výkon tohto trestu mu podmiennečne odložil podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jedného) roka, pri súčasnom uložení povinnosti v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom.

jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.